

CONSILIUL LEGISLATIV

Director permanent al Senatului

Bp. 599, 16.12.2025

Director permanent al Senatului

646, 30.12.2025

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare (b599/17.11.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/6566/24.11.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1051/25.11.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, din următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare, în scopul instituirii posibilității **ca organele de poliție să poată emite ordin de protecție provizoriu și, totodată de a lua măsura reținerii agresorului pentru 24 ore atunci când sunt sesizate în legătură cu un caz de violență, „(...) chiar dacă victima refuză să recunoască, minimalizează sau nu dorește formularea unei plângeri ori cereri.”**

Totodată, se propun norme prin care funcționarul public, polițistul sau magistratul care, cu știință sau din culpă gravă omite emiterea, confirmarea sau punerea în executare a unui ordin de protecție provizoriu ori refuză să aplice procedura de evaluare a riscului iminent de violență gravă, „(...) *să răspundă disciplinar și, după caz, penal, conform prevederilor legale aplicabile.*”

Potrivit **Expunerii de motive**, demersul legislativ vizează „(...) *Modificările și completările propuse reprezintă măsuri necesare, proporționale și fundamentate pe experiența aplicării legii. Ele contribuie la protecția reală a victimelor violenței domestice, la clarificarea responsabilităților instituționale și individuale și la consolidarea legalității, trasabilității și eficienței procedurilor de emitere a ordinelor de protecție. Prin adoptarea acestei legi, se consolidează cadrul legal pentru protecția victimelor și pentru responsabilizarea autorităților publice implicate în prevenirea și combaterea violenței domestice (...)*”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. h), j) și l) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. **Ca observație de fond**, semnalăm că normele propuse sunt susceptibile de a încălca prevederile **art. 26 din Constituția României, republicată, „Viață intimă, familială și privată”**, în componenta ce ține de autonomia persoanei, respectiv **„Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.”**. Autonomia persoanei presupune dreptul fiecărui individ de a decide liber asupra propriei vieți, de a-și gestiona singur riscurile și de a alege măsurile de protecție sau de autoprotecție. Acest drept include și posibilitatea de a refuza ajutorul statului în anumite situații – chiar și atunci când statul consideră că acel ajutor ar fi necesar.

Pe cale de consecință, **dreptul la viața intimă, familială și privată**, deși nu are un caracter absolut, putând fi exercitat în limitele stabilite de ordinea de drept, **conferă persoanei libertatea de a dispune de sine însăși**.

Or, soluția legislativă propusă, astfel cum este formulată, **determină restrângerea dreptului la viață intimă, familială și privată, drept garantat prin art. 26 din Legea fundamentală**. Menționăm că, posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi a fost reglementată la nivel constituțional tocmai pentru a putea permite autorităților publice, **în cazuri excepționale**, să intervină în salvagardarea sau menținerea ordinii publice, a unui interes general sau din alte considerente expres prevăzute în cuprinsul Legii fundamentale.

În concluzie, trebuie asigurat un echilibru astfel încât manifestarea drepturilor unei instituții să nu aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale.

Potrivit **art. 26 alin. (1) din Constituție**, autoritățile publice trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată. Totodată, libera dezvoltare a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în **art. 1 alin. (3) din Constituție**, nu pot fi concepute fără respectarea și ocrotirea vieții private. Dreptul la respectul și ocrotirea vieții intime, familiale și private face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, fiind expres prevăzut și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, **prevvedere ce impune, în principal, obligația negativă din partea autorităților statului de a nu face nimic de natură a stânjeni exercițiul dreptului la viață privată.**

Or, garanția oferită atât de Constituția României, cât și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului este destinată, în primul rând, să asigure dezvoltarea, **fără interferențe externe**, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii săi sau cu autoritățile publice.

Prin urmare, textul proiectului de act normativ contravine prevederilor constituționale ale **art. 1 alin. (3) și (5)** referitoare la statul de drept și la calitatea legii, ale **art. 21 cu privire la accesul liber la justiție** și la dreptul la un proces echitabil și ale **art. 26 alin. (1) și (2)** cu privire la viața intimă, familială și privată.

În ceea ce privește instrumentul de prezentare și motivare în care se precizează că: *„Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție reprezintă cadrul legislativ fundamental pentru protecția victimelor violenței domestice și prevenirea situațiilor de risc iminent. Aplicarea acesteia în practică a evidențiat necesitatea unor clarificări și completări pentru asigurarea protecției reale a victimelor, precum și responsabilizarea eficientă a autorităților publice implicate. În România, violența domestică rămâne o problemă gravă de siguranță publică și protecție a drepturilor fundamentale. (...)”*, semnalăm că acesta **nu respectă structura instrumentului de prezentare, prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare**, și nu prezintă în mod sistematizat și clar motivul elaborării proiectului de act normativ, în special, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, principiile de bază și finalitatea reglementării propuse, cu evidențierea elementelor noi. Totodată, menționăm și insuficiența argumentelor prezentate în cadrul instrumentului de motivare și prezentare, care este

inconsistent în raport de schimbările preconizate la nivel legislativ. Subliniem că, **potrivit art. 6 din Legea nr. 24/2000, republicată**, cu modificările și completările ulterioare, proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.

Semnalăm că, *de lege lata*, **măsurile de protecție împotriva violenței domestice fac obiectul Legii nr. 217/2003** pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce **Legea nr. 26/2024** privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare, are scopul de a proteja **toate victimele, indiferent de relația care există între acestea și agresor, extinzând sfera de aplicare dincolo de familia extinsă**, și, totodată reglementează procedura emiterii ordinului de protecție **provizoriu**, precum și a ordinului de protecție **judecătoresc**.

Prin **Decizia nr. 12/2024**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 15 iulie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că dispozițiile **art. 4 alin. (1) lit. b) și d) - g) din Legea nr. 217/2003 definesc formele violenței domestice**, la art. 28, reglementează condițiile de fond pentru emiterea ordinului de protecție provizoriu, la art. 29 instituie procedura verificării de către polițiști a sesizărilor privind violența domestică, la art. 31 instituie măsuri de protecție ce se pot dispune prin ordinul de protecție provizoriu în scopul diminuării riscului constatat, iar la art. 32 cuprind reguli pentru punerea în aplicare a ordinului de protecție provizoriu.

Cu privire la dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 217/2003, Curtea s-a mai pronunțat prin **Decizia nr. 655 din 15 decembrie 2022**. La paragraful 18 al acelei decizii, Curtea a reținut că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 217/2003 fac parte din **Capitolul I - Dispoziții generale și definesc formele violenței domestice**. De altfel, legiuitorul nici nu ar putea să prevadă o listă exhaustivă cu toate aceste manifestări ale violenței și de aceea a folosit în definiție o enumerare exemplificativă, iar nu limitativă, utilizând sintagma „precum și alte acțiuni cu efect similar”.

Curtea constată că aceleași considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la celelalte forme de violență domestică definite de Legea nr. 217/2003.

Prin urmare, **scopul instituirii unui ordin de protecție provizoriu** este diminuarea riscului iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea unei persoane să fie pusă în pericol printr-un act de violență domestică, scop precizat în art. 28 alin. (1) din Legea nr. 217/2003. Pornind de la acest scop, legiuitorul a reglementat procedura emiterii ordinului de

protecție provizoriu, stabilind în **Secțiunea 1 a capitolului IV din Legea nr. 217/2003** competența și condițiile de fond pentru emitere, în **Secțiunea 2** – reguli privind verificarea sesizărilor privind violența domestică, în **Secțiunea 3** – condiții de formă pentru emiterea ordinului de protecție provizoriu, în **Secțiunea 4** – măsuri de protecție ce se pot dispune prin ordinul de protecție provizoriu, în scopul diminuării riscului constat, în **Secțiunea 5** – norme privind punerea în aplicare a ordinului de protecție provizoriu, în **Secțiunea 6** – reguli privind confirmarea și contestarea ordinului de protecție provizoriu. Astfel, prin ordinul de protecție provizoriu se dispun, pentru o perioadă de 5 zile, una sau mai multe măsuri de protecție, apte să contribuie la diminuarea riscului iminent constat, dintre următoarele obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința comună, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; b) reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor în locuința comună; c) obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de membrii familiei acesteia, astfel cum sunt definiți potrivit prevederilor art. 5, ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; d) obligarea agresorului de a purta permanent un dispozitiv electronic de supraveghere; e) obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute. Ordinul de protecție provizoriu se comunică agresorului și victimei, iar obligațiile și interdicțiile dispuse împotriva agresorilor prin ordinele de protecție provizorii devin obligatorii imediat după emiterea acestora, fără somație și fără trecerea vreunui termen.

Prin **Decizia nr. 382 din 4 iulie 2023, paragraful 15**, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 217/2003, ordinul de protecție provizoriu se emite de **polițist** și se înaintează de către unitatea de poliție din care face parte polițistul care l-a emis, pentru confirmare, parchetului de pe lângă judecătoria competentă în a cărei rază teritorială a fost emis, în termen de **24 de ore** de la data emiterii. **Procurorul** decide cu privire la necesitatea menținerii măsurilor de protecție dispuse de organul de poliție în termen de **48 de ore** de la emiterea ordinului de protecție provizoriu, fiind posibile două ipoteze:

a). **procurorul confirmă** necesitatea menținerii măsurilor de protecție dispuse de polițist prin ordinul de protecție provizoriu și înaintează imediat ordinul de protecție provizoriu, însoțit de documentele care au stat la baza emiterii și confirmării acestuia, judecătoriei competente, însoțit de o cerere pentru emiterea ordinului de protecție (situație în care durata inițială pentru care a fost dispus se

prelungeste, de drept, cu durata necesara indeplinirii procedurii judiciare de emitere a ordinului de protectie, cu informarea agresorului despre acest fapt);

b). **in cazul in care constata ca nu mai este necesara mentinerea masurilor de protectie dispuse**, procurorul poate dispune motivat incetarea masurilor de protectie, cu mentionarea momentului de la care acestea inceteaza. Procurorul comunica acest lucru de indata unitatii de politie care a inaintat ordinul de protectie provizoriu, care ia masuri pentru informarea imediata a persoanelor ce faceau obiectul acestuia.

In concluzie, Legea nr. 217//2003 pentru prevenirea si combaterea violentei domestice, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, **este legea cadru care reglementeaza procedura emiterii ordinului de protectie provizoriu in cazul violentei domestice** si, spre deosebire de ordinul de protectie solicitat direct instantei de judecata, in conformitate cu prevederile **art. 2 alin. (1) din Legea nr. 26/2024**, ordinul de protectie provizoriu este emis „(... de indata, la cererea scrisa a victimei actelor de violenta sau, dupa caz, a tutorelui ori a altui reprezentant legal al acesteia, de catre politistii care, aflati in exercitarea atributiilor de serviciu, iau cunostinta de savarsirea unui act de violenta, iar din evaluarea situatiei de fapt rezulta ca exista risc iminent cu privire la savarsirea unui alt act de violenta indreptat impotriva victimei, care pune in pericol viata, integritatea fizica ori libertatea acesteia.”.

Mai mult, conform dispozitiilor **art. 2 alin. (10) din Legea nr. 26/2024** „In cazul in care se constata existenta unui act de violenta, iar victima sau, dupa caz, tutorele ori alt reprezentant legal al acesteia, din cauza starii psihice sau fizice sau din alte motive, se afla in imposibilitatea de a redacta cererea privind ordinul de protectie provizoriu, politistii vor completa formularul de evaluare a riscului iminent in baza probelor si a datelor pe care le detin, iar in cazul in care rezulta risc iminent pentru victima, acestia vor emite un ordin de protectie provizoriu.”.

In ceea ce priveste respectarea normelor de tehnica legislativa, semnalam ca norma propusa la **pct. 1** din proiect, respectiv introducerea a doua noi alineate, **alin. (2) si (3)**, la **articolul 1** al Capitolului I „Definitii”, incalca prevederile Legii nr. 24/2000, deoarece, in actul normativ de baza, **articolul 1 are deja in componenta doua alienate, alin. (1) si (2)**, iar modalitatea in care sunt redactate nu satisface exigentele prevederilor **art. 47 si art. 48** din Legea nr. 24/2000.

De asemenea, precizăm că expresiile și sintagmele „*risc iminent de violență gravă*”, „*indicii evidente de violență fizică, psihică ori a unor amenințări grave*”, „*faptele și semnele vizibile constatate la fața locului*”, **nu conferă normelor propuse precizie, previzibilitate și accesibilitate.**

Prin urmare, analizând conținutul propunerii legislative, în ceea ce privește **fondul reglementărilor preconizate**, semnalăm că prin modalitatea de exprimare a intenției normative se instituie reguli insuficient conturate, contrare dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu sunt de natură să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, **fiind susceptibile să încalce prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.**

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate. Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit **art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. [...]*”.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri¹, statuând că „*una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative*” și că „*respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție*”.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale², Curtea a reținut că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în

---

¹ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016 care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 95 și 96.

² A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012.

respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii³.

În redactarea preconizată, normele propuse sunt susceptibile de a **încălca principiul constituțional al liberei dezvoltări a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în art. 1 alin. (3) din Constituție.**

Curtea Constituțională a României a reținut prin **Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, faptul că:

„(...) potrivit art. 26 alin. (1) din Constituție, autoritățile publice trebuie să respecte și să ocrotească viața intimă, familială și privată. Curtea a subliniat, totodată, că libera dezvoltare a personalității umane și demnitatea omului, valori consacrate în art. 1 alin. (3) din Constituție, nu pot fi concepute fără respectarea și ocrotirea vieții private. Dreptul la respectul și ocrotirea vieții intime, familiale și private face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, fiind expres prevăzut și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevedere ce impune, în principal, obligația negativă din partea autorităților statului de a nu face nimic de natură să stânjenească exercițiul dreptului la viață privată. (...)”.

Or, într-un stat de drept, astfel cum este prevăzut la art. 1 alin. (3) din Constituție, **autoritățile publice nu se bucură de nici o autonomie în raport cu dreptul**, Constituția stabilind în art. 16 alin. (2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art. 1 alin. (5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, considerent care ținând cont de concepția europeană orientată pregnant pe necesitatea protecției dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, că organele de poliție au obligația de a emite a ordinului de protecție provizoriu *„(...) chiar dacă victima refuză să recunoască, minimizează sau nu dorește formularea unei plângeri ori cereri (...)”*, contravine dreptului fundamental la viață intimă, familială și privată reglementat de art. 26 din Constituție și recunoscut la nivel internațional prin Declarația Universală a Drepturilor Omului (articolul 12) și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (articolul 8) și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (articolul 7).

---

³ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 92.

Conceptul de „viață privată” este complex și nu poate fi definit exhaustiv. Acesta poate cuprinde multiple aspecte ale identității fizice și sociale a unui individ, printre care dreptul la dezvoltare personală și dreptul de a stabili și dezvolta relații cu ceilalți și cu lumea exterioară. Dreptul „victimei” de a dispune de propria persoană și respectiv de formula sau nu plângere este garantat – art. 21 din Legea fundamentală - și joacă un rol fundamental în exercitarea dreptului la respectarea vieții private, intime și de familie. Acest din urmă drept care consacră, la rândul său, un drept la o formă de autodeterminare, care permite indivizilor să își invoce dreptul la viață intimă, familială și privată în ceea ce privește dreptul de a depune sau nu plângere, își menține valabilitatea în situația actuală.

Pentru a evalua intensitatea atingerii **dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, prevăzut de art. 22 din Constituția României**, republicată, se impune a se analiza dacă măsura emiterii ordinului de protecție provizoriu și, concomitent a **„reținerii agresorului pentru 24 ore”** „(...)chiar dacă victima refuză să recunoască, minimizează sau nu dorește formularea unei plângeri ori cereri(...)”, urmărește un **scop legitim** și dacă este **proporțională** cu scopul legitim urmărit, mai exact dacă este adecvată, necesară și asigură un just echilibru între drepturile afectate.

Apreciem că soluția legislativă propusă nu asigură un just echilibru între cele două drepturi fundamentale aflate în concurență.

Astfel, obligația pozitivă a statului de a proteja dreptul la viață și la integritate fizică și psihică în concurență cu dreptul la viață intimă, familială și privată, **nu poate conduce la o ingerință disproporționată în viața intimă, familială și privată a persoanelor care beneficiază de dreptul de a depune sau nu „plângere ori cerere”** în cazul în care sunt victime ale **violentei domestice**, sau „(...) **dacă faptele agresorului întrunesc elementele unei infracțiuni de violență domestică, amenințare, sau încălcare a ordinului de protecție (...)**” în contextul mai sus arătat fiind justificat să primeze obligația constituțională a autorităților statale de a nu aduce atingere dreptului la viață intimă, familială și privată și, implicit, încălcarea prevederilor constituționale ale art. 53 din Legea fundamentală.

Menționăm că trebuie avut în vedere și faptul că, odată emis de către organele de poliție, *ordinul de protecție provizoriu* își produce efectele prevăzute de lege atât pentru victimă cât și pentru agresor.

În considerarea dispozițiilor **art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „*Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației*,”

scop în care: a) **proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune;**” și raportat la obiectul de reglementare al Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare și al Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare, proiectul de act normativ nu satisface aceste exigențe.

De asemenea, în ceea ce privește normele preconizate la **art. 24¹** din proiectul de act normativ, referitoare la **răspunderea disciplinară sau penală, după caz, a funcționarilor publici, polițiștilor și magistraților** semnalăm că încalcă prevederile art. 16 din Legea nr. 24/2000 în componenta privind paralelismul legislativ.

Ne întemeiem acest punct de vedere pe dispozițiile **art. 16 din Legea nr. 24/2000** conform căroră, *„În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere. (2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice (...)”*.

Ca atare, având în vedere cele expuse mai sus, apreciem că este necesar ca propunerea legislativă să fie **reconsiderată în totalitate**, atât din punctul de vedere al configurării soluțiilor legislative propuse, care trebuie să fie în concordanță cu dispozițiile legale în vigoare, cât și din punctul de vedere al exprimării soluțiilor, în acord cu exigențele de tehnică legislativă, în mod clar și precis, fără echivoc.

*

*   *

Față de cele de mai sus, propunerea legislativă nu poate fi promovată în forma propusă.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 1038/15.12.2025